

1935?

100555

Marxistenes verdensrevolusjonsplaner, deres internasjonale kampapparater og støtteorganisasjoner i Norge.

Av GULBRAND LUNDE

Verdensrevolusjonsplanene.

I anledning 70-årsjubileet for stiftelsen av den 1ste internasjonale i 1864 under Karl Marx' føreskap, kunde vi i det offisielle sovjetrussiske organ «Pravda» for 28. september 1934, lese følgende:

«Den Første Internasjonale er uforglemmelig, den er evig i historien om arbeidernes kamp for sin befrielse. Den la grunnvolden til den socialistiske verdensrepublikks bygning, som vi nu har den lykke å bygge på» (Lenin).

Dengang luet revolusjonens geniers, Marx' og Engels' flammende ord over den Første Internasjonales vugge: «Et spøkelse går omkring i Europa — kommunismens spøkelse.» Nu har kommunismen i lang tid ikke vært noe spøkelse mer. Nu er den en veldig, urokkelig materiell makt som uomstøtelig har seiret og satt sig fast på en sjettedel av jordkloden. I spissen for denne veldig makt, for hvilken bourgeoisiet verden skjelver like inn i sine dypeste grunnvoller, står den store Stalin. Han har bevaret Marx—Engels—Lenins uovervinnelige fane ubesmittet

det første trin til den socialistiske, sovjetiske verdensrepublikk — I besiddelse av en slik mektig basis, som sovjetunionen med dens bolsjevikiske parti, med dens industri og dens store socialistiske landbruk, med den røde armé som består av arbeidere og bønder, med en veldig organisasjon i spissen — Den Kommunistiske Internasjonale — og dens fører Stalin, er det internasjonale proletariat, som efter Engels' ord har sluttet sig sammen til et kampparti, til et parti som gjør regning med «kjensgjerninger» blitt til en avgjørende makt, som utøver innflytelse

miste i den uten sine lenker. De har en verden å vinne.

Proletarer i alle land, slutt eder sammen!»

I «Kommunismens A-B-C» av Bucharin og Preobraschenski som er utgitt på Det norske Arbeiderpartis forlag står det også:

«Den kommunistiske revolusjon kan bare seire som verdensrevolusjon. Hvis f. eks. arbeiderne tilvender sig makten i et land, mens i andre land arbeiderne av frykt forblir slaver av kapitalen, vil tilslutt de store røverstater kvele dette arbeidernes land.»

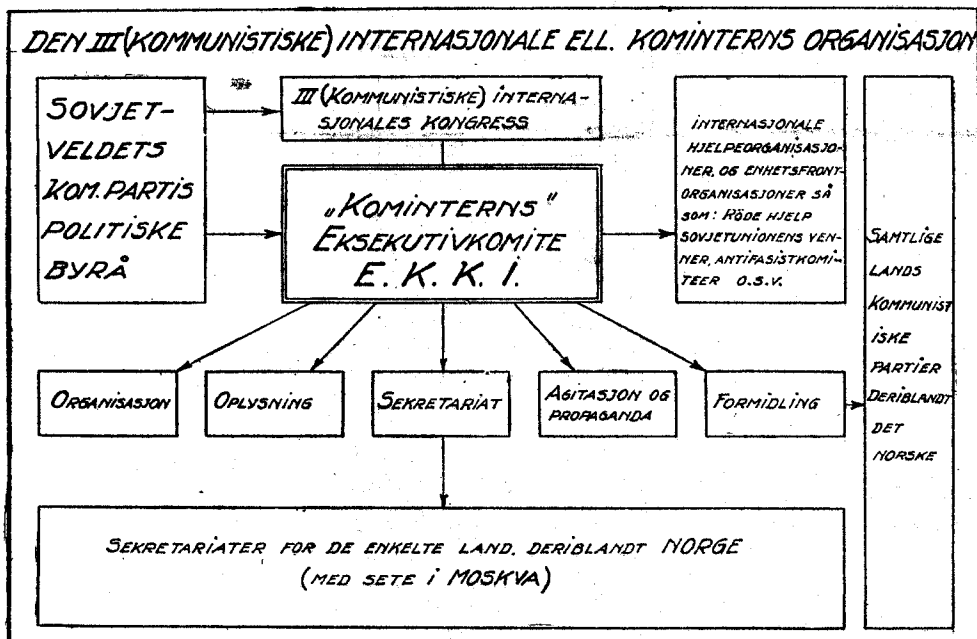
Der eksisterer altså en kommunistisk internasjonale med sete i Moskva hvis mål er å erobre hele verden. For å nå dette mål arbeider marxistene efter en nøjaktig gjennomtenkt plan. I store trekk går denne plan ut på et undergravningsarbeide av motstanderne, for så, når motstanderne er lammet innenfra, å kaste sig over dem. I alle land har kommunistene sine organisasjoner hvis arbeid det er å virke oppløsende og undergravende på all autoritet og på alle de organer som holder samfundene sammen.

Videre arbeider kommunistene målbevisst på å fremme borgerkriger i alle land, forat de enkelte motstandere kan slite sig op i innbyrdes kamp og så falle som modne frukter i marxismens skjød. Likeledes arbeider de for krig mellem landene for å sette det ene land op mot det annet.

Det er nu på tide at vi her i Norge får øinene op for denne fare som truer med å opsluke vårt folk og knuse vår nasjonalitet. Men skal vi kunne føre en effektiv kamp mot denne fare så gjelder det å kjenne motstanderne til bunns. Vi skal derfor her søke å gi en mest mulig utfyllende beskrivelse av Den III. Internasjonales oppbygning.

Komintern.

Den III. kommunistiske Internasjonale, forkortet Komintern, blev dannet i mars 1919 og har siden uophørlig arbeidet

«Lenin har ført proletariatet til den socialistiske revolusjons seier på en sjettedel av jordkloden, han har skapt Den kommunistiske Internasjonale og stod i spissen for den kamp i første omgang (under verdenskrigen og under siste revolusjon).

I annen omgang — i den kommende krig og revolusjon — vil den Leninske kommunistiske internasjonale under Stalins ledelse føre alle lands proletariat til den socialistiske verdensrevolusjons seier.»

«Den Tredje Internasjonale er den eneste fortsettelse og den eneste verdige etterfølger av den Første Internasjonale. — — —

og løftet den høit op, og han bærer den foran sig til fryd for alle de som arbeider. Omkring den har alle bevisste proletarer og de som arbeider i verden sluttet sig sammen til en tett fylking, den internasjonale proletariske solidaritets. De vet nøiaktig at det banner som den III. Internasjonales geniale fører, kamerat Stalin har løftet høit op over den hele verden, er den proletariske verdensrevolusjons kommende seiers fane. Under dette banner vil kommunismen seire i hele verden.»

På samme måte holdt «kamerat» Bela Kun en tale, hvorav vi skal gjengi følgende:

«Den kommunistiske Internasjonale er efter Lenins utsagn

på verdenspolitikken.»

Noen ytterligere beviser for at kommunistene i Russland fremdeles arbeider for en verdensrevolusjon og for å underlegge sig alle folk er helt overflødig.

Denne åpenhet er forøvrigt i overensstemmelse med det kommunistiske manifest av Karl Marx, som slutter således:

«Kommunistene forsmår å gjøre noen hemmelighet av sine meninger og sine mål. De erklærer åpent at deres mål bare kan nåes ved en voldsom omstyrting av all tidligere samfundsordning. De herskende klasser kan nok skjelve for en kommunistisk revolusjon. Proletarene har intet å

for verdensrevolusjonen, og det har lyktes den å skape et utall av revolusjoner og opstander overalt i verden. Komintern består av samtlige kommunistiske partier i hele verden. Disse partier kalles for seksjoner således Norges Kommunistiske Parti, seksjon av Den III. Internasjonale.

Komintern har holdt 6 verdenskongresser, den siste i 1928 da 52 «seksjoner» var representert med ialt 470 delegerte. For å utrette sitt verdensrevolusjonsarbeide har Komintern dannet en eksekutivkomité, E K K I. Av

triumviratet som endte med Stalins seier over Sinovjew og Kamenew.

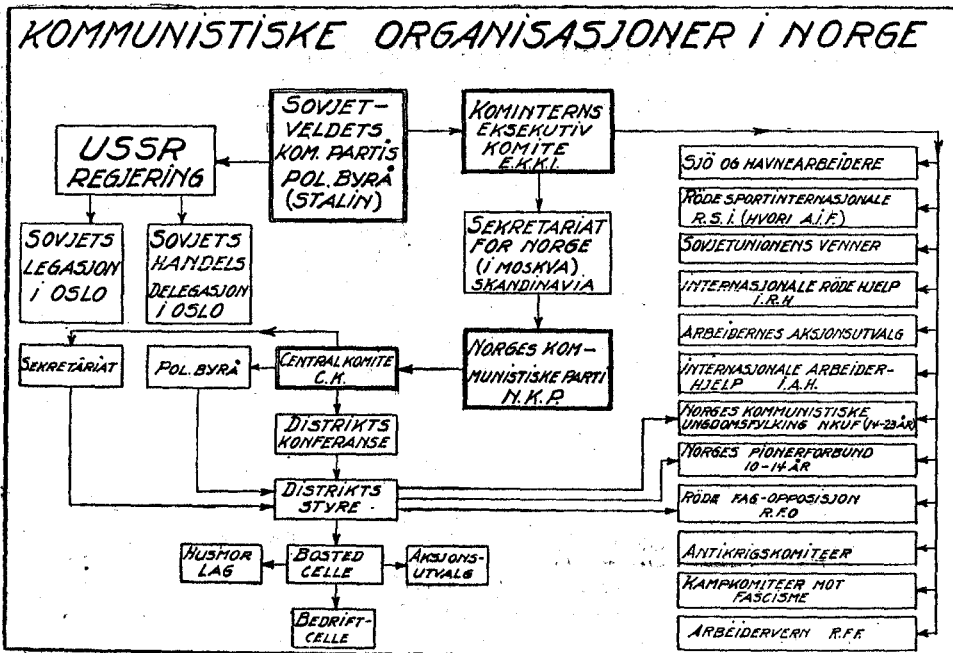
Siste akt av denne kamp har vi nylig vært vidne til, idet Kamenew og Sinovjew blev beskyldt for meddelaktighet i mordet på Kirow, hvorefter de blev deportert til Solovetskioen.

Stalin utvidet det politiske byrå til å omfatte 10 personer ialt idet han satte inn sine egne tilhengere. Polit Byrå blev fra nu av eneveldig ledet av Stalin med tittel «Generalsekretær for det russiske kommunistiske partis sentralkomité». Og i det

ske seksjoner i andre land, deriblandt også Norge.

Det kommunistiske parti.

Medlemmene av det kommunistiske parti og den kommunistiske ungdomsfylking i alle land er forpliktet til å lystré alle ordre fra Komintern og dermed fra det politiske byrå hvis enerbysker er Stalin. Medlemmene er således gått i en fremmed makts tjeneste og forplikter sig til å lystré alle ordre fra denne fremmede makt mot sitt eget fedreland.

de 25 medlemmer av EKKI bor 15 i Moskva. Ledelsen i komiteen har Sovjetunionens kommunistiske parti. I spissen for dette parti står Stalin som eneveldig diktator skjønt han har den uskyldige tittel av generalsekretær. Dette russiske parti ledes av et politisk byrå, Polit Byrå.

Politbyrå. Diktaturet i Russland.

Under den første diktator, Lenin, bestod dette Polit Byrå av ca. 5 personer av Lenings nærmeste omgangskrets. Til å begynne med var det Trotsky, Kamenew, Stalin og Krestinsky, den siste blev dog meget snart byttet ut med Sinovjew.

Ved Lenins sykdom og død blev det politiske byrås medlemstall forhøiet til 7, idet der istedenfor Lenin blev optatt Rykoff, Kalinin og Molotoff. Alle-re mens Lenin levte begynte kampen mellom Trotsky og Stalin, som endte med Stalins seier, idet Kamenew og Sinovjew kort tid sig på Stalins side. I en kort tid ledet triumviratet Stalin—Kamenew—Sinovjew Russland.

Men etterat Trotsky var besei-ret begynte en ny kamp innenfor

politiske byrå satt (november 1930) Kagnaowitsch og Molotoff som Stalins stedfortredere, videre Kalinin, Rykoff, Rudsutak, Voroschilof, Kujbyschew, Kossior Stan og Kirow (som nylig blev myrdet).

Gjennem dette politiske byrå leder den eneveldige Stalin såvel Den III. kommunistiske Internasjonale (EKKI) som den sovjetrussiske regjering. Forholdet mellom Komintern og sovjetregjeringen er altså ganske enkelt: De er begge underordnet Sovjetunionens kommunistiske parti og altså også dets politiske byrå. Alle midler til sitt arbeide får Komintern fra Sovjetunionen.

Kominterns arbeide i de forskjellige land er underlagt spesielle sekretariater, således er der også et sekretariat som spesielt befatter sig med revolusjonpropagandaen i Skandinavia (Sverige, Danmark, Norge og Island). Dette er nylig flyttet fra Moskva til Leningrad og underlagt bolsjeviken Bela Kun som er velkjent fra de myrderier som han foranstaltet i Budapest og på Krim. Gjennem et spesielt formidlingsbyrå opprettholdes forbindelsen med de kommunisti-

I N K P's lover

heter det i pgrf. 11: «Alle partimedlemmer og alle partiinstanser er underordnet de beslutninger og retningslinjer som er vedtatt av Kominterns kongresser, av Den kommunistiske Internasjonales Eksekutivkomité (EKKI) eller av dennes organer, og plikter å sette all kraft inn på å føre disse beslutninger og retningslinjer ut i livet.»

I pgrf. 12 heter det: «Grunnorganisasjonene er 1) bedriftscellene, 2) bostedscellene, 3) kommunistlagene». Fra disse celler drives undergravningsarbeidet.

Videre står man stadig i kontakt med ungdomsorganisasjonen N K U F og Pionerforbundet samt med de kommunistiske fagorganiserte.

Over distriktstyret står en sentralkomite, CK, som danner et Pol-Byrå og et sekretariat, noaktig etter russisk monstret.

Retningslinjer for disse cellers virksomhet trekkes op av Komintern i Moskva og den enkelte kommunist fungerer bare som et helt upersonlig ledd i kampen for verdensrevolusjonen.

Enhetsfront-taktikken.

Som nevnt går marxistenes

taktikk ut på å ødelegge motstanderne innenfra, og vinne massen til kamp for verdensrevolusjonen. I dette arbeide anvendes hovedsakelig to metoder, nemlig 1) dannelse av «enhetsfront», og 2) oppstilling av øieblikkelige krav hvis gjennomførelse massen antas å være interessert for.

«Enhetsfronten» dannes ikke ovenfra, altså ved å samarbeide med organisasjoner som har lignende mål. Den dannes nedenfra, idet kommunistene foregir å ville støtte tilhengerne av en bevegelse samtidig som man mistenkeliggjør førerne. Kommunistene må vise sig som de der sterkest går inn for oppfyllelse av øieblikkelige krav på alle områder. Det gjelder da å vinne for enhetsfronten alle de som har sympati for kommunistenes mer radikale program. Og på dette område er der rike muligheter:

Sosialdemokraten opfordres til å gå inn for den rene marxisme og klassekamp.

Kulturradikaleren opfordres til f. eks. å være med på å skjerpe kampen mot kirkens innflytelse i skolen.

De liberale opfordres til å gå inn for kampen for menneskerettigheter, humanisme og den borgerlige «frihet» som kommunistene så senere kan utnytte.

Den nasjonale får høre om at det eneste sanne fedreland er «arbeidernes fedreland».

Den troende kristne opfordres til å arbeide for større sosial rettferdighet og «menneskekjærlighet».

Ateisten opfordres til å medvirke til avsløring av kirken og geistligheten ved hjelp av marxistisk forskning.

De nasjonale minoriteter loves selvbestemmelsesrett og frihet når kommunistene kommer til makten.

Soldaten hører gjerne om at disiplinen skal slappes.

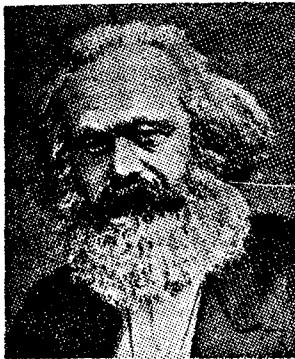
Pasifisten hører gjerne om at forsvaret skal nedlegges.

Leilendinger og småbrukere hører gjerne om opdeling av store godser.

Leieboeren hører gjerne om nye husleiereguleringer o. s. v.

På denne måte kan marxistene innfange «sympatiserende» fra alle mulige leire og bringe dem inn i «enhetsfronten».

Som man ser står denne enhetsfronttaktikk i nøie sammenheng med den metode som bygger på å stille øieblikkelige krav. Denne metode består deri at kommunisten går inn for de krav som i øieblikket interesserer den gruppe som skal vinnes, mens han ikke nevner noe om de øvrige ting på programmet.

Karl Marx

som utklekket de verdensrevolusjonsplaner som bolsjevikerne nu søker å virkeliggjøre.

På denne måte kan det godt tenkes at kommunistene f. eks. på landsbygden går inn for kraft om høiere priser for landbruksprodukter samtidig som de i byene krever senket prisene på matvarer, altså to krav som står i direkte strid med hinannen, men som anbragt på hver sitt ød, vil skaffe tilstrømning til marxismen.

Internasjonale kommunistiske støtteorganisasjoner

For å gjennomføre sin taktikk har kommunistene foruten det kommunistiske parti en rekke internasjonale hjelpeorganisasjoner som står direkte tilsluttet Komintern, og som har til hensikt spesielt å opta medlemmer som ikke er direkte kommunister, men som allikevel kan hjelpe kommunistene i deres undergravningsarbeide:

Internasjonale frittenkerunion

er dannet for å opsamle alle dem som er særlig interessert for gudløshetsbevegelsen og arbeidet for å «avsløre» religionen.

Denne organisasjon har 3 oppgaver, nemlig: bekjempelse av religion i alle dens former, utbredelse av marxismen og organisering av alle de «omvendte» i en enhetsfront. Denne organisasjon ble stiftet i 1925. Senere antar den navnet «De kjempende Gudløses Forbund». Dette forbund ledes av jøden Yaroslowski (Gubelmann). I 1931 talte forbundet 5 millioner voksne og 1.2 millioner ungdom. Forbundet organiserer gudløshetspropaganda ved hjelp av flyveblad, brosjyrer, filmer, teaterforestillinger, kringkasting, utstillinger o. s. v. De utgir i Moskva tidsskriftet «Den Gudløse» og «Den antireligiøse», som begge utkommer i store opplag.

Ligaen for menneskerettigheter

har til hensikt å arbeide for

den borgerlige «frihet» som marxistene alltid er så engstelige for å miste.

Ligaen for seksualreform

vil søke å samle alle dem som er «seksuelt nødlidende», bedre stillingen for de homoseksuelle, arbeide for frigivelse av abortus provocatus o. s. v.

Ligaen mot imperialismen

skal arbeide for å hindre de imperialistiske kriger. Denne liga hadde en internasjonal verdenskongress i Frankfurt av Main i 1929 hvor fru Sun-Yat-Sen, Maxim Gorki, Henri Barbusse, Albert Einstein og Upton Sinclair var «ærespresidenter». Senere er denne organisasjon visstnok sovnet inn.

Større betydning enn disse organisasjoner har den såkalte Internasjonal Røde Hjelp, I R H og Internasjonale Arbeiderhjelp I A H.

Røde Hjelp I R H.

Ifølge beslutning på Kominterns 6. verdenskongress skal denne organisasjon være «en selvstendig og utenfor partiene stående hjelpeorganisasjon». — Imidlertid blir dens oppgaver foreskrevet av Komintern. Ifølge samme ovenfor nevnte kongress er I R H's hovedoppgaver å «understøtte alle ofre for den revolusjonære kamp», videre å være «et av de viktigste instrumenter til gjennomførelse av enhetsfronttaktikken», videre å «kjemp mot fascismen».

I R H har som oppgave å «vise arbeiderne og bøndene den indre sammenheng mellom fascismen, den hvite terror og krigsfaren». I samme kongress' protokoll står også anført at «de kommunistiske partier mer enn andre partier må interessere seg for I R H's virksomhet og stadig understøtte dens arbeide, delta i I R H's kampanjer, særlig kampanjen for amnestier og asylrett». Det kan være tilstrekkelig her å minne om Sacco og Vanzetti-demonstrasjonene over hele verden i 1927 og «Redd Thälmann»-aksjonen, og hvorledes den ble gjennomført like inn i de innerste avkroker i Norge.

Videre minner vi om de politiske flyktninger som nylig fantes gjemt i «Folkets Hus» i Oslo, og vi får et lite inntrykk av hvorledes disse organisasjoner arbeider. I Oslo holdtes nylig (den 20. februar) et møte med tale av en spansk kvinnelig sosialist. Møtet var arrangert av I R H, Oslo. I R H skal angivelig utgi 35 forskjellige aviser og tidsskrifter i forskjellige land.

Internasjonale Arbeiderhjelp

I A H er like så viktig som I R H. Denne organisasjons oppgave er hovedsakelig å hverve sympatiserende og da særlig blandt arbeidsløse og vanskelig stillede og gjør dem til aktive deltagere i den «kjempende proletariske massebevegelse». I A H's oppgave er videre å spre misnøie blandt arbeiderne og forberede og skjerpe lønnskamper og streiker.

I A H ble grunnlagt i 1923. I 1929 hadde denne organisasjon ifølge «Pravda» 49 seksjoner og gjennomførte i året 1928 13 internasjonale og 89 nasjonale kamper. I årene 1925—29 betalte den understøttelser til «ofre for den hvite terror» til et beløp av ialt 28 millioner kroner.

Sovjet-Unionens Venner

er en organisasjon som hovedsakelig opptar kulturbolsjeviker. I radikale kretser er det gjerne «fint» og derfor uttrykk for et visst snobberi å stå i denne organisasjon. Den arrangerer foredrag og opplysning om Sovjet-Unionen og har til hensikt å virke som et slags propagandaapparat for bolsjevismen. Den har avleggere i en rekke norske byer og utgir i Norge tidsskriftet «Sovjetnytt».

Røde fagorganisasjoner.

Kommunistenes mål er å få alle arbeidere inn i røde fagforeninger som er tilsluttet den røde faginternasjonale i Moskva, R F I. På de steder hvor fagforeningene ikke er tilsluttet R F I anvender kommunistene to forskjellige metoder, enten splitter de fagforeningene og danner en rød fagorganisasjon, som tilsluttes R F I. Eller de danner en celle i fagorganisasjonen, en revolusjonær Rød Fagopposisjon, R F O, som blir stående i den gamle fagforening, men følger Moskvas ordre og arbeider målbevisst på å undergrave sine gamle organisasjoner. Denne siste metode er særlig anvendt i Norge.

Røde Sportinternasjonale,

R S I,

har til oppgave: «å vinne alle arbeiderorganisasjoner for den revolusjonære arbeidersportsbevegelses program og søke å trekke alle arbeidersportforeninger inn i kampen for arbeiderklassen, særlig lønnskamper (som streikeposter o. s. v.) og i kampen mot den imperialistiske krig». Ifølge en uttalelse i Komintern skal sportsinternasjonals organisasjoner danne de kommende celler i den røde arme. R S I er altså

Stalin,

Sovjetveldets og det kommunistiske partis diktator, og leder av verdensrevolusjonen.

ikke noe annet enn grunnlaget for den kommende røde arme som skal rette våbnene mot sitt eget land til fordel for Sovjetunionen og verdensrevolusjonen. Det er viktig her å merke seg at Arbeidernes Idrettsforbund AIF står tilsluttet den Røde Sportsinternasjonale.

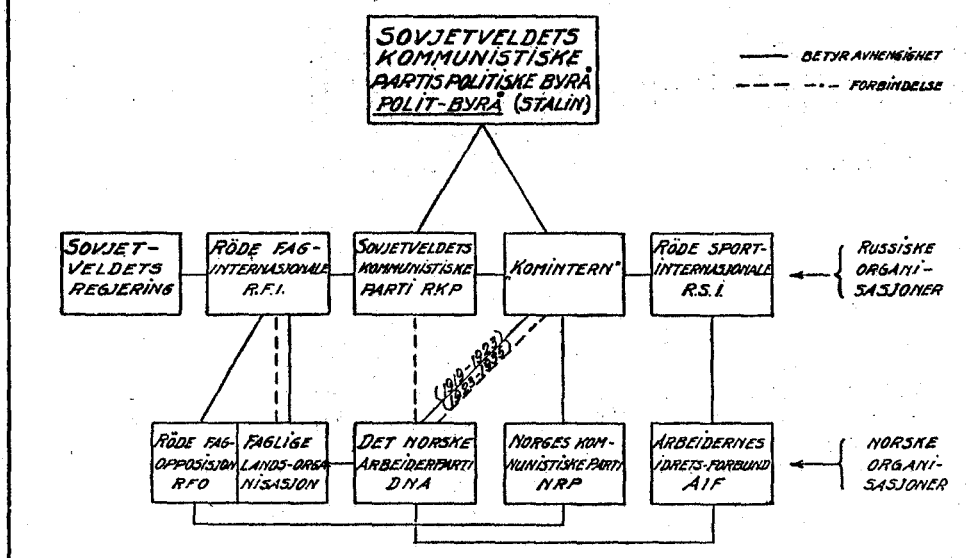
Ungdomsinternasjonen,

i Norge Den Kommunistiske Ungdomsfylking, er likeledes en kommunistisk kamporganisasjon hvis oppgave det er å «erobre den nye generasjon for arbeiderne». I NKUF optas ungdom i alderen 14—23 år. Foruten selve hvervningen av nye medlemmer spiller her den kommunistiske opplæring og oppdragelse den største rolle. Ungdommen opdrages til å nære et uforsonlig hat til de «borgerlige». De opplæres i marxismen og alle dens avskygninger, klassekamp, antireligionspropaganda osv. Videre arbeides der på å undergrave ungdommens respekt for autoritet og herskende moral. Et viktig ledd i dette arbeide er seksual-«oplysningen».

Bela Kun (Aaron Kohen), som fra Russland leder revolusjonsarbeidet i Skandinavia.

DET MARXISTISKE NORSKE ARBEIDERPARTIS FORBINDELSER MED SOVJETVELDET

Pionergrupper

organiseres av I A H og omfatter barn i alderen 6—14 år. En avdeling av denne organisasjon er Norges Kommunistiske Pionerforbund som omfatter barn fra 10—14 år. Disse pionergrupper beskjeftiger seg med å opplyse sine skolekamerater om de borgerlige og kristne barneorganisasjoners angivelige arbeiderfiendtlige virksomhet. Videre søker de å sette elevene opp mot lærerne og fører en kamp mot «skoletvangen».

Antikrigskongresser

organiseres til kamp mot den «imperialistiske krig». Kommunistene er dog på ingen måte mot enhver krig, tvertimot anser de kriger som et middel til å fremme verdensrevolusjonen. Sovjet-Russlands «fredspolitik» er i virkeligheten ikke noe annet enn en «form for kamp mot kapitalismen, som sovjetregjeringen forfølger konsekvent siden oktoberrevolusjonen», (Kominterns 6. verdenskongress). Den kommunistiske «fredspolitik» forfølger altså det mål i fred å kunne bygge opp en sterk rød arme. Andre lands armeer undergraves innenfra således at en eventuell «imperialistisk krig» kan slå om i en borgerkrig. Sovjetunionen er altså ikke fredsvennlig. Den vil bare forandre krigen mellom nasjoner til krig mellom klasser, og arbeider for øvrig henimot en verdenskrig mellom klassene, hvor sovjetunionen skal gå seierrikk ut.

Kampkomiteer mot krig og fascisme

dannes overalt for å støtte

sovjetunionen i dens «fredsarbeide», og arbeider for å undergrave andre staters militærvesen og forsvar. De optrer også som spionorganisasjoner, iallfall i enkelte land er dette konstatert.

Røde frontkjemperforbund

dannes i de tidligere krigførende land av frontsoldater, og skal danne grunnstammen i en rød arme. I Norge er de såkalte «arbeidervern» avdelinger av dette røde frontkjemperforbund R F F.

I disse norske «arbeidervern» lover heter det:

«Jeg lover:

A gå inn for, og være aktiv med i, arbeiderklassens fysiske forsvar i de økonomiske og politiske kamper. I kampen mot streikbryteriet, fascismen, sosialfascismen og borgerskapets klassehær. A innordne mig under arbeidervernets ledelse og disiplin således som det til enhver tid er bestemt i statutter og vedtak.

A øve mig opp til å bli, og vedbli å være en god soldat i den revolusjonære arbeiderklassens tjeneste.

I alle proletariske klasseorganisasjoner, idrettslag, fagforeninger og på bedriftene være en pioner for den uforsonlige klassekamp. I den borgerlige hær og marine virke for revolusjon og å vekke soldatenes klassebevissthet.

Med alle midler, og ved enhver anledning å forsvare den russiske revolusjon og Sovjetunionen.

Foruten disse organisasjoner eksisterer der en rekke andre,

som Internasjonale Røde Kvinneorganisasjoner, Røde Bondeorganisasjoner, Skolelærerinternasjonale, Arbeidsløses foreninger, Sjø- og Havnearbeiderforbund o. s. v.

Med dette veldige apparat arbeider Komintern for verdensrevolusjonen. Alle kommunister er i virkeligheten fedrelandsførere fordi de arbeider for å fremme en fremmed makts, nemlig Sovjet-Russlands interesser mot sitt eget fedreland. Det kan synes som om de rene kommunister spiller en relativt liten rolle i Norge, men det vilde være en stor feil å undervurdere dem. Med sin enhetsfronttattikk vil kommunistene i tilfelle av en marxistisk revolusjon lett erobre massene, ta ledelsen og føre revolusjonen dit hen hvor de ønsker den, frem til et Sovjet-Norge.

Det norske Arbeiderparti.

Hvad angår det norske såkalte arbeiderpartis forhold til den internasjonale marxisme representert ved Komintern, så skal vi ikke glemme at dette parti var med på å stifte den III. Internasjonale i Moskva og stod tilsluttet Komintern som «seksjon av Den III. Internasjonale» helt til 1923 da det kom til brudd med Komintern og Det norske arbeiderparti blev selvstendig. I anledning bruddet utsendte dog Det norske arbeiderparti et manifest hvori det bl. a. heter:

«Ingen beklager mer enn Det norske Arbeiderparti at det organisasjonsmessige samarbeide med Den 3. Internasjonale nu er avbrutt. Men det hverken kan eller vil forhindre partiet i å

fortsette sitt revolusjonære arbeid i samarbeide med det kjempende internasjonale proletariat, — et samarbeide som har et sterkere grunnlag enn statutter og medlemsskap, nemlig klassesolidaritetsens og det store felles måls urokkelige grunnlag».

Og i Det norske arbeiderpartis prinsipielle program, vedtatt på landsmøtet 1933 heter det: «Partiet (som) bygger på marxismen og de erfaringer som er vunnet gjennom kamper i Norge og andre land».

Videre heter det i det prinsipielle program:

«Arbeiderorganisasjonene må sette sig i vernedyktig stand, og arbeiderbevegelsen må gjøre sig klar til å bruke hele sin organisasjonsmessige makt til å slå reaksjonens angrep tilbake, bekjempe borgerstatens militarisme og de private kapitalistiske kamporganisasjoner som vil hindre arbeiderklassen i dens fremmarsj. I den overgangsperiode da den avgjørende kamp om makten pågår, er partiet forberedt på å bruke alle midler arbeiderklassen står over for å bryte ned motstanden fra borgerskapet og grunnlegge det sosialistiske oppbyggingsarbeidet.»

Og hvad forholdet til Sovjetunionen angår heter det videre i programmet:

«Da sovjetmaktens nederlag vilde være et nederlag for hele verdens arbeiderklasse, vil partiet bekjempe all kapitalistisk blokadé invasions- og sabotasjepolitikk like overfor det nye samfund».

Efter 1923 har Det norske arbeiderparti fremdeles opprettholdt forbindelsen med Komintern og vedtok på siste landsmøte å arbeide for en sammenslutning mellom Komintern og Den II. Internasjonale (enhetsfronttattikk). Den faglige landsorganisasjon har også mottatt en million kroner fra Russland til sitt arbeid.

Arbeidernes Idrettsforbund A I F står nær tilsluttet Det norske arbeiderparti og er som bekjent tilsluttet den Røde sportsinternasjonale som igjen er helt avhengig av Komintern. Arbeidernes Ungdomsfylking, A U F, har et program som er enn mer revolusjonært enn det norske arbeiderpartis eget.

Det norske arbeiderpartis program og ledelse er idag faktisk likeså marxistisk-bolsjevikisk-kommunistisk som det kommunistiske parti.